succulenta

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN ANDERE VETPLANTEN

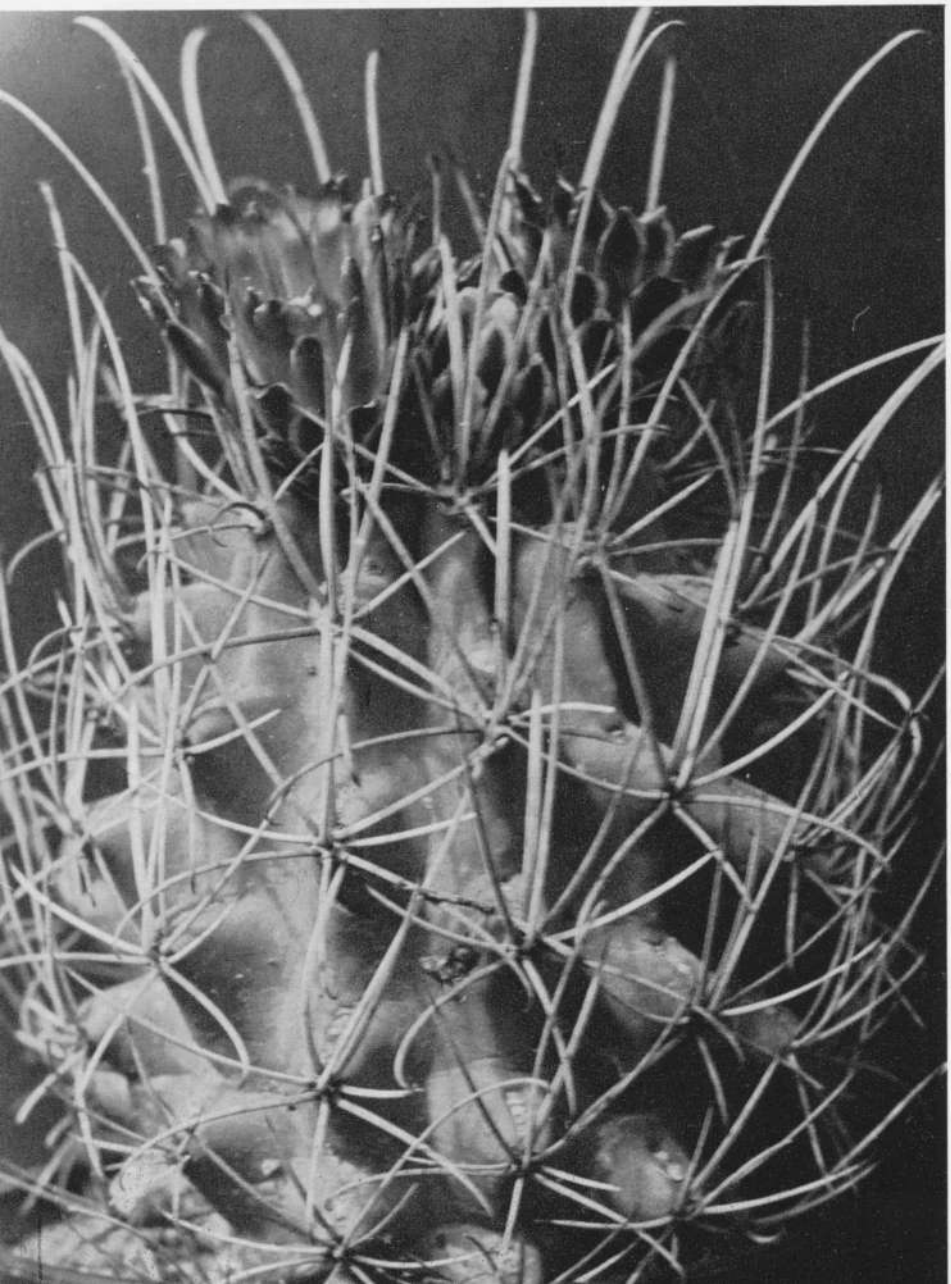

47STE JAARGANG
NO. 8
AUGUSTUS 1968

Gymnocalycium horridispinum G. Frank

H. DAMSMA, Laagstraat 431, Eindhoven

Deze soort werd door Gerhart Frank in 1963 in het januari nummer van „Kakteen und andere Sukkulenten" beschreven. De argentijnse verzamelaar H. Fechser stuurde mij midden 1964 een viertal planten van deze zeer karakteristieke soort. De in die tijd in zwang zijnde en komende blik-kultuur bleek uitermate geschikt voor deze import-planten; want drie van de vier planten bloeiden, hoewel spaarzaam, het jaar daarop.

Eén exemplaar echter, dat wat ouder bleek, gezien de afmetingen (hoogte 8,5 cm; diam. 6,5 cm) en de zeer verweerd uitziende basis, vond het kennelijk niet nodig te bloeien, hoewel de beworteling geen moeilijkheden gegeven had. Opmerkelijk was dat deze plant nagenoeg niet gegroeid was in tegenstelling tot die planten, welke wel bloeiden.
Toen ook het jaar daarop bloemloos voorbijging besloot ik de plant dan maar te enten.
Geënt werd op Soehrensia bruchii (Br. & R) Backbg., wegens het niet voorhande zijn van een andere, meer gebruikelijk type onderstam van dezelfde afmetingen.
Het duurde echter een aantal maanden voordat enige groei geconstateerd werd, maar dit jaar tooide ook deze plant zich met fraaie bloemen.
Zoals de soortnaam aangeeft hebben we met een ruige, stekelige bedoorning te doen en inderdaad is de plant hiermee typisch gekarakteriseerd.
Minstens even opmerkelijk echter zijn de 6 cm lange bloemen, die, indien

geheel geopend 5-6 cm diameter zijn. Ontspringend uit areolen, die reeds de eerste dorens dragen ontwikkelt de violetkleurige knop zich tot bloem, waarvan de kleur na enige dagen minder intensief wordt. Voordat de bloem verwelkt, is de kleur zacht rose met een duidelijk dieper rose middenstreep op de bloembladen.
De tijd van bloeien is vrij lang, n.l. 8-12 dagen. Volgens Frank betreft het hier botanisch gezien een werkelijk goede soort.
Afgezien daarvan echter (of misschien beter gezegd: juist mede daarom) behoort deze opmerkelijke plant in geen verzameling te ontbreken.
Te zijner tijd zal daarom door het Clichéfonds zaad aangeboden worden van deze soort.

Glandulicactus uncinatus (Gal.) Backbg

Foto voorpagina: **Glandulicactus uncinatus** (Gal.) Backbg.

W. STERK

Zoals met een groot aantal cactussoorten is ook bij deze plant de juiste naam een moeilijke zaak. Het geslacht Glandulicactus is in 1938 door Backeberg beschreven. Door Britten en Rose was deze soort bij het geslacht Ferocactus ingedeeld. Marshall bracht in 1941 de plant onder bij het geslacht Thelocactus. Buxbaum vond in 1951 dat deze soort volgens hem beter in het geslacht Hamatocactus kon worden ondergebracht. De naam moet dan zijn Hamatocactus uncinatus (Gal.) Buxb. Voor al deze indelingen zijn argumenten aan te voeren. Bij welk geslacht u deze soort wilt onderbrengen is afhankelijk van het belang dat u aan verschillende kenmerken hecht.
Het is dan ook heel goed te verdedigen zowel Glandulicactus als Hamatocactus weer bij het geslacht Ferocactus terug te brengen.
Het afgebeelde exemplaar is een importplant gekweekt in een zwarte plastic pot van 10 cm Ø. Na een paar jaar in mijn verzameling, is de kleur nog even mooi grijsgroen als toen ik hem kreeg. Tot nu toe komen er ieder jaar meer bloemen in, die prachtig bronsrood van kleur zijn en dagenlang mooi blijven. Omdat niet alle bloemen tegelijk open komen duurt de bloei enkele weken. In de kas is het niet moeilijk goede importen in leven te houden. In zwarte potten of in blikken wortelen ze snel. Ze groeien niet snel, maar dat is bij reeds volwassen planten ook niet te verwachten.
Uit zaad zijn ze ook goed te kweken. Het beste is dan wel de zaailingen te enten op Pereskiopsis. Ze groeien dan zeer snel. Op eigen wortel is het niet eenvoudig de kleine zaailingen zonder verlies de eerste winter door te krijgen. Het duurt dan meestal nog jaren voor de eerste plantjes bloeibaar zijn. In de kamer zal dit niet veel liefhebbers lukken.
Bij vroeg zaaien en na enkele weken enten op Pereskiopsis kunnen de plantjes nog hetzelfde jaar op een dikkere entstam worden overgeënt. Ook kunnen ze in de kamer op Pereskiopsis overwinteren en het volgend voorjaar overgeënt worden. Na een paar jaar kunnen de eerste planten dan bloeien.

Epifietische Kalanchoés

W. STERK

Epifieten zijn planten die op andere planten groeien, meestal op boomtakken zonder aan deze planten voedsel te onttrekken.
Veel mossen en varens, maar ook Orchideeën, Bromelia-achtigen en bij de cactussen de meeste Rhypsalis en Epiphyllumsoorten groeien op deze manier. De mossen en varens komen gewoonlijk het eerst. Zij vormen de kiemplaatsen voor de zaden van de hogere planten.
De wortels vinden daartussen steun en voedsel. Dit voedsel komt vooral uit tussen de planten vergane bladeren. Ook het van de bladeren afdruipende regenwater bevat voedingsstoffen afkomstig van uitwerpselen van vogels en insecten. Waarschijnlijk geven de bladeren van de bomen dikwijls ook stoffen af die voor deze planten bruikbaar zijn.

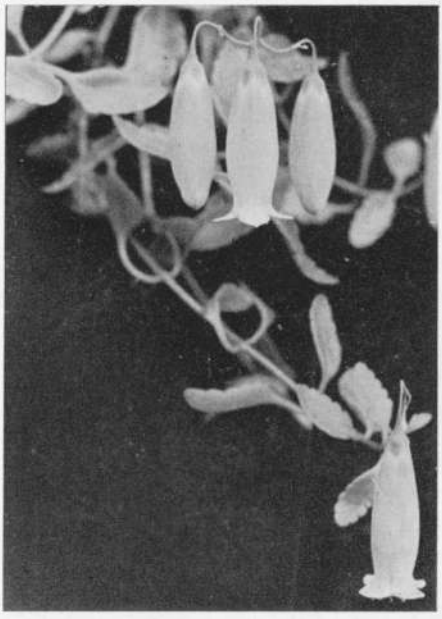

Kalanchoe gracilipes

Kalanchoe jongmansi

Gewoonlijk komen bij epifieten ook luchtwortels voor aan de stengels. De naam luchtwortels is niet helemaal juist. Dikwijls wordt gedacht dat ze voor de ademhaling van de plant dienen. De ademhaling vindt bij de planten plaats door alle delen dus ook door de bladeren en stengels. Luchtwortels hechten zich vast aan alles waar ze toevallig tegenaan komen. Ze nemen ook water en opgeloste stoffen op. De luchtwortels kunnen ook uit de vochtige lucht water opnemen.
Het kweken van epifieten is niet moeilijk. Het grondmengsel moet los en waterdoorlatend zijn. Halfvergaan blad, veenmos en varenwortel wordt dikwijls

aanbevolen. De varenwortels kunnen vervangen worden door fijngeknipte heistruikjes of ander hard plantenmateriaal zoals boomschorsstukjes of wortels van harde in zure grond groeiende grassoorten zoals het bekende pijpestrotje van de vochtige hei.
In de groeiperiode hebben ze nogal vochtige lucht en veel water nodig. In de rustperiode kunnen ze bijna droog staan. Veel epifieten kunnen in de natuur ook op begroeide rotsen en stenen groeien, zodat ze dus niet altijd aan andere planten gebonden zijn.

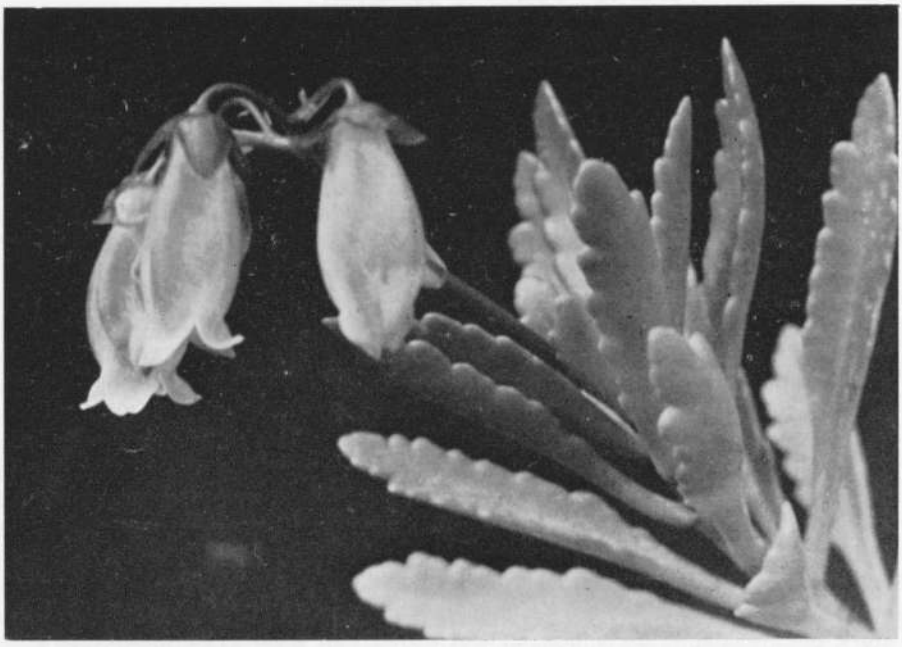

Kalanchoe porphyrocalyx

In de kamer kunnen ze ook goed gekweekt worden, als ze niet te veel zon krijgen en nu en dan met een bloemenspuitje worden beneveld.
Het geslacht Kalanchoe wordt in drie ondergeslachten verdeeld: het ondergeslacht Kitchingia waarbij de epifietisch groeiende Kalanchoe gracilipes (Bak) Baill. behoort, telt maar weinig soorten. Deze soort komt van Madagaskar. De afhangende stengels kunnen tot 60 cm lang worden. De eironde blaadjes zijn aan de rand iets ingesneden, gekarteld of gezaagd. De 2,5 cm lange rozerode bloemen komen meestal in maart. Ze blijven wekenlang mooi. Als hangplant in de kas of op een geschikt plaatsje in de kamer is deze soort niet moeilijk te kweken. De malse blaadjes schijnen voor slakken zeer smakelijk te zijn. In bladgrond met wat veenmos wortelt een stek in enkele dagen en bloeit nog hetzelfde jaar.
Het ondergeslacht Bryophyllum telt ook een aantal mooie epifieten. Deze maken in kultuur meestal slechts zelden broedknoppen langs de bladranden, zodat ze niet zoals b.v. Kalanchoe (Bryophyllum) tubiflorum, een lastig onkruid in de kas kunnen worden.

Kalanchoe mangini R. Hamst et H. Perr. de la Both, eveneens van Madagaskar is ook een hangende of kruipende plant. Deze soort kan op een meer zonnige plaats staan. In iedere goede grond groeit de plant uitstekend. In de kamer zullen er wat minder bloemen komen dan in de kas, maar op de juiste plaats lukt het wel. Het is een nogal snel groeiende soort met donkergroene bijna ronde blaadjes die wat dikker zijn als bij de vorige soort. De bloemen zijn helderrode hangende klokjes, die op een geschikte standplaats in maart of april in grote hoeveelheid de plant kunnen sieren. Een zeer lichte plaats is noodzakelijk. Veel zon is niet nodig. Aan de uitgebloeide toppen komen nieuwe plantjes, die direkt wortelen en doorgroeien.
Kalanchoe uniflora (Stapf.) R. Hamet komt ook van Madagaskar. De blaadjes zijn dikker, dus meer succulent als bij de vorige soorten.
Het plantje blijft kleiner en groeit niet snel. De bloemen komen ook in maart-april en lijken veel op die van de andere genoemde soorten. De kleur is meer paarsrood. Deze soort moet droog gehouden worden in de winter, en heeft ook in de zomer maar weinig water nodig.
Volgens mijn ervaring heeft deze soort graag een mengsel van steentjes met voedzame bladgrond. Hoewel de soortnaam uniflora is, dragen de stengels dikwijls twee of drie bloemen.
Kalanchoe porphyrocalyx (Bak) Baill. komt ook al van Madagaskar. De stengels van deze soort zijn wat steviger en hangen niet. De blaadjes zijn langwerpig met een onregelmatig gekartelde rand. Een zonnige warme standplaats in de zomer. De kweekwijze is hetzelfde als bij Kalanchoe uniflora, al heeft deze soort graag in de groeitijd iets meer water. Er zijn een aantal bloemkleurvariëteiten beschreven. De bloemkleur is echter ook zeer sterk afhankelijk van het licht tijdens het openkomen van de bloemen. Dat openkomen duurt nogal lang. Bij veel licht zijn de bloemen rozerood overgaand in geel. Als de planten weinig zon krijgen wordt de bloemkleur niet zo mooi. Er bestaat ook een variëteit met gele bloemen.
Tot slot nog een klein aan de voet houtachtig rechtopgroeiend plantje met smalle gaafrandige blaadjes. Kalanchoe jongmansi R. Hamet. Het is een heel sterk plantje, dat in de winter vrijwel droog kan staan. Het groeit goed in een mengsel van steentjes of potscherven met bladgrond.
De eindstandige bloemen zijn meer openstaand en mooi geel van kleur. Ook deze soort bloeit wekenlang vroeg in het voorjaar. Van deze soort heb ik nergens gevonden dat het in de natuur een epifiet is.
De ondervinding heeft mij geleerd dat deze soort op dezelfde manier gekweekt als epifieten in zeer losse grond goed groeit en bloeit.

Het verspenen van cactuszaailingen en wat daarbij een rol kan spelen II

P. F. DIEMEL

De ervaren cactusverzamelaars weten reeds jaren, dat het een onmogelijke zaak is cactussen 's winters te laten doorgroeien en de verzameling niettemin in stand te houden. Wèl kan men, indien men beschikt over een veel licht ontvangende — goed verwarmbare kas, zijn planten in het najaar wat langer aan de groei te houden en in het voorjaar wat vroeger tot ontwikkeling brengen, zodat de rusttijd met 6 tot 8 weken wordt bekort. Hetgeen geldt voor volwassen planten, gaat naar mijn mening evenzeer op voor zaailingen.
Naar het mij voorkomt, heeft het ook al weinig zin een wat laat zaaisel gedurende de wintertijd aan de groei te houden in de hoop dat zich nog wat „nakomertjes" zullen ontwikkelen. In ieder zaaisel, onverschillig van welk plantengeslacht, zal men altijd „hardlopers" en „achterblijvers" aantreffen. De zaailingen, welke zich het eerst en vlotst ontwikkelen zullen altijd de sterktste planten blijken, de nakomertjes daarentegen de zwakste. Bij lange na niet iedere zaailing zal zich ontwikkelen tot een flinke gezonde plant. Goede kwekers behouden van een zaaisel van bijvoorbeeld Cyclames uitsluitend de sterkere exemplaren en laten de zwakke verdwijnen. Waarom zou men ten opzichte van cactussen een andere gedragslijn volgen?
Mijn conclusie moet luiden, dat de cactusliefhebber met beperkte middelen de sterkste planten zal kweken indien hij vroeg — althans vóór juli zaait, zijn zaailingen op tijd verspeend, ze zo vlot mogelijk laat opgroeien en ze gedurende de donkere maanden rust geeft.
Het verspenen is een bijzonder eenvoudig werkje, dat echter wel enig geduld vordert. Ongeveer veertien dagen voor de tijd van verspenen daar is, worden de zaailingen droog gehouden. De jonge plantjes kunnen dan, door er een spaan of potlood onder te steken, gemakkelijk worden losgemaakt zonder het wortelgestel noemenswaardig te beschadigen. Een eventueel te veel aan aarde laat zich tussen duim en wijsvinger gemakkelijk verwijderen.
De test of het kistje waarin de plantjes zullen worden gepikeerd, moet ter voorkoming van schadelijke draadzwammen tevoren goed worden gereinigd. Men kan dit o.a. doen met behulp van een ketel kokend water waarmede men de wanden en de bodem begiet. Zelf bekleed ik mijn verspeenkisten van binnen met een vel dun tot tegen de randen opstaand plastic. Uiteraard dient men bij de watergift rekening te houden met het feit, dat de kist op de hiervoor beschreven wijze behandeld, niet is gedraineerd en derhalve geen water doorlaat. Voordelen zijn, dat minder vaak water behoeft te worden gegeven en de kisten langer bruikbaar blijven.
De grond voor de zaailingen dient, voor zover het een bovenlaag van ± 2½ cm betreft niet al te veel — doch ook niet te weinig voedende bestanddelen te bevatten. De plantjes moeten er evenwel in kunnen vinden hetgeen zij nodig hebben. Dit doel kan worden bereikt door een hoeveelheid normale potgrond voor cactussen te vermengen met een derde gedeelte rivierzand. Dit grondmengsel wordt door fijn horregaas goed gezeefd. Het moet derhalve niet nat zijn.
De kist wordt tot ± 2½ cm onder de rand gevuld met normale goed verteerde cactusaarde, welke tevoren met behulp van een aszeef is ontdaan van grove

deeltjes. Daarna wordt zij tot aan de rand bijgevuld met de fijngezeefde grond. De oppervlakte wordt met een latje glad afgestreken en met behulp van een plankje licht aangedrukt.
Het aanbrengen van de aan voedingsstoffen wat minder rijke bovenlaag heeft tot doel de plantjes er toe te dwingen hun wortelgestel wat sterker te ontwikkelen. Zij moeten met hun wortels in een bredere omvang, naar voedsel zoeken alvorens zij de zoveel vruchtbaarder onderlaag van normale cactusaarde bereiken.
De onderlinge afstand waarop de zaailingen moeten worden verspeend loopt, naar voor de hand ligt, uiteen. Voor de kleinblijvende, langzamer groeiende soorten zal de tussenruimte kleiner dienen te zijn dan voor die welke zich van de aanvang af sneller ontwikkelen. Men zal hierbij naar eigen inzicht te werk moeten gaan. Er zijn soorten waarvoor een afstand van 1 cm rijkelijk voldoende is, terwijl anderen een tussenruimte vragen van 2½ cm. Verspeende zaailingen, welke niet al te ver uiteen staan, zullen over het algemeen beter groeien dan die, welke een te grote tussenruimte kregen.
Persoonlijk maak ik voor het pikeren van kleine zaailingen gebruik van een pincet waarvan de scherpe kanten wat zijn afgevijld of -geslepen en een pikeerhoutje of potlood. Met behulp van een stukje bamboe of een andere buigzame houtsoort kan men ook een soort pincet of tangetje vervaardigen waarmede men de zaailingen kan aanvatten.
Het plantje wordt, teneinde beschadiging te voorkomen, voorzichtig met het pincet opgenomen en in het gaatje geplaatst, dat even tevoren met de punt van het potlood of het pikeerhoutje loodrecht in de aarde is geprikt. De zaailing wordt dan even in het plantgaatje vastgehouden en met het potlood aangeaard en moet dan vrijwel even zo diep in de aarde staan als tevoren in de zaaitest. De omringende grond wordt met de stompe zijde van het potlood of pikeerhoutje voorzichtig wat aangedrukt.
Voor zaailingen, welke zo groot zijn, dat ik ze kan opnemen met de vingers maak ik geen gebruik van een pincet en wat grovere zaailingen verzet ik zelfs uitsluitend met de vingers. De kans op beschadiging is dan wel geheel uitgesloten.
Uiteraard dient men er zorg voor te dragen, dat de oppervlakte van de pikeerbak of kist gelijk blijft, zodat het water bij het bespuiten of gieten van de zaailingen gelijkmatig kan wegzakken en niet naar één kant of naar allerlei grotere of kleinere kuiltjes wegvloeit. Indien men hier onvoldoende aandacht aan besteedt kan dit leiden tot het gevolg, dat na een of meer gietbeurten een deel van de plantjse te diep en een ander deel te hoog staat of wel dat sommige plantjes te veel en andere te weinig water krijgen.
Na het pikeren krijgt de verspeenkist een tegen de zon beschermd plaatsje of wel men zet ze in de zon en legt er een krant over. Men kan ze dan geleidelijk aan de zon wennen door aanvankelijk kleine gaatjes in de krant te knippen en die zeer geleidelijk aan te vergroten. Zelf kweek ik mijn zaailingen altijd wat geschermd op tot zij goed aan de groei zijn.
Indien bij aanhoudend warm weer in de maanden juni, juli en augustus wordt verspeend, kan het vaak gewenst zijn de zaailingen reeds na een dag met behulp van een verstuiver of een bloemenspuit een matige hoeveelheid water te geven. De gift daarvan wordt geleidelijk aan wat opgevoerd tot een zodanige hoogte, dat de plantjes nooit langer dan enige uren bepaald nat zijn. Zo af en toe zal het gewenst zijn de aarde eens een of twee dagen te laten

opdrogen. Bepaalde richtlijnen zijn hierbij moeilijk te geven omdat de weersgesteldheid uiteraard een belangrijke rol kan spelen. In de hiervoor genoemde maanden droogt de aarde vaak zeer snel op en dient men er ook al tegen te waken, dat die niet langere tijd stofdroog blijft. Het gaat er om het juiste midden te kiezen en dit is vooral een zaak van eigen inzicht.
Indien men gebruik wil maken van een gieter, moet dit vooral voor pas verspeende zaailingen er een zijn met een fijne broes, derhalve een met uiterst kleine gaatjes. Men handelt dan wel het voorzichtigst, indien men de pikeerbak op de grond zet en er op enige hoogte naast begint te gieten. Indien men de broes te laag en regelrecht op de zaailingen richt is het gevaar niet denkbeeldig, dat zij uit de grond worden gespoeld. Men moet de broes bij voorkeur ook snel heen en weer bewegen. Dat daarbij aan alle zijden van de pikeerkist gietwater terechtkomt is minder bezwaarlijk dan dat de zaailingen worden overspoeld en voor een belangrijk gedeelte niet meer zijn terug te vinden.
Zodra de plantjes dermate zijn gegroeid, dat zij elkander beginnen te raken, moet men met de watergift voorzichtig worden, omdat de grond dan niet zo snel meer opdroogt, het water tussen de plantjes blijft hangen en dan gemakkelijk „smeul" optreedt. Indien de plantjes tenslotte zelfs te dicht tegen elkander zijn aangegroeid verdient het aanbeveling ze nog een keer te verzetten. Met het verspenen van zaailingen en het verzetten van oudere plantjes zal men altijd de gunstigste gevolgen bereiken, indien men gebruik maakt van een gezond grondmengsel, dat geen onverteerde resten bevat. Persoonlijk geef ik daarenboven de voorkeur aan gestoomde of op een andere wijze verhitte aarde, welke de tijd heeft gekregen om weer tot zeer matig vochtig op te drogen. Vooral voor onervaren verspeners zal het pikeren van zaailingen, welke aanvankelijk nogal klein blijven zoals bijvoorbeeld die van Parodia's, moeilijkheden kunnen opleveren. Indien dit het geval is, kan men het zich wat gemakkelijker maken, door de plantjes niet een voor een doch in groepjes van twee, drie of vier te verzetten. Uiteraard moeten zij dan bij een volgende verzetbeurt van elkander worden gescheiden.

Op bezoek bij onze Belgische cactusvrienden

F. J. VAN LEEUWEN, Eikenstraat 12, Venlo
W. WIJNANS, Berkenstraat 29, Venlo

Op 22 en 23 juni 1968 brachten wij, vergezeld van onze echtgenoten, een bezoek bij een zestal Belgische cactusliefhebbers.
Dat was niet de eerste keer dat wij een of meer zuiderburen bezochten.
Enkele Belgische cactusliefhebbers zijn bij vele Nederlanders en zelfs over de gehele wereld al bekend. Toch zijn er vermoedelijk onder de lezers nog die deze liefhebbers nog niet kennen of slechts hun namen maar hebben horen noemen of hebben gelezen.
Mede omdat de komende 3 LK in België wordt gehouden zullen wij middels een serie artikeltjes trachten u een zo duidelijk mogelijk beeld te geven van een aantal cactusliefhebbers uit België.
Doordat wij tevoren de nodige afspraken hadden gemaakt, was alles voor die twee dagen tot in de puntjes geregeld.

Door de heer Govaert was voor ons een programma voorbereid dat zodanig goed verzorgd was, dat het wel iets weg had van een koninklijk bezoek. Wij zullen dan ook ons verhaaltje zo veel mogelijk chronologisch schrijven.

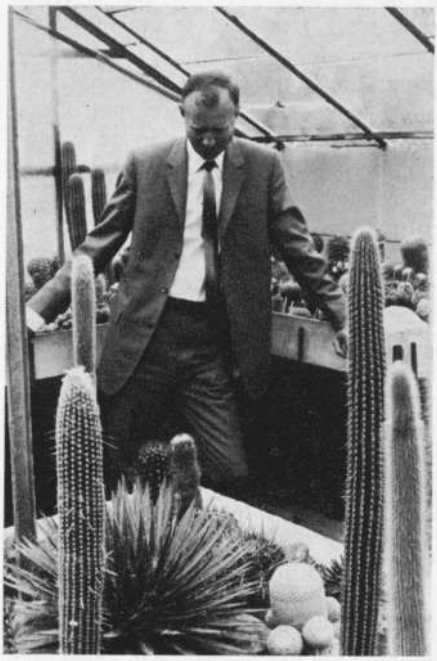

Op 22 juni te omstreeks 14.30 uur kwamen wij bij de heer Alfons Govaert, Ternesselei 52 te Wommelgem bij Antwerpen aan. Natuurlijk troffen wij deze bekende cactusliefhebber en kenner bij zijn planten aan.

„De Fons" zoals hij door zijn vrienden wordt genoemd is oliehandelaar van beroep. Ongeveer tien jaar geleden werd hij voor het eerst door de schoonheid van cactussen bekoord. Na aanvankelijk wat planten op de vensterbank te hebben gehouden kwamen er in zijn tuin enkele platte bakken te liggen. Deze bakken voldeden niet voldoende aan de eisen en daarom ging de Fons al snel over op serrecultuur en thans heeft hij in zijn tuin twee serre's staan, beiden verwarmd met olie.

Wij hadden van een oliehandelaar ook niets anders verwacht.

De grootste serre is 6 x 4,5 meter en daarin is zijn verzameling ondergebracht. De kleine serre is 7 x 3 meter. Met een „kleine" serre van deze afmetingen zou de gemiddelde Nederlandse liefhebber heel gelukkig zijn. De Fons gebruikt deze kleine serre echter als werkserre. Hij verricht daarin de entingen en andere werkzaamheden zoals zaaien e.d.

Zaaien heeft hij altijd zeer veel gedaan. Zijn verzameling staan in zogenaamde tabletten uitgeplant in grond, bestaande uit 50% leem en voor de rest uit potgrond en bladaarde. Hij is voornemens in de toekomst nog meer leem te gaan gebruiken.

Eriocereus jusbertii is zijn meest geliefde onderstam. Hij gebruikt echter ook wel Trichocereus spachianus.

Voorheen verzamelde hij in hoofdzaak Chilenen. Van deze soorten is hij echter wat afgestapt en momenteel verzamelt hij zoals hij het zelf zegt: „Alle soorten doch in hoofdzaak mooie planten".

Mooie planten konden wij er inderdaad vele in zijn verzameling vinden. Wij zagen meerdere mooie cereussen, prachtige inportcactussen en ook Agaven maar ook Mammilaria's zoals elongata, bombycina enz. Wij zagen tevens Lobivia's, Escobaria's Astrophytums, Turbinicarpus Fero's, Epithalanta's enz., enz.

Twee jaar geleden bracht de heer Govaert met zijn vriend Flor Guldemondt (de Flor) uit Lier drie weken in Mexico door. Die drie weken hebben zij benut om een maximum aan cactussen in de natuur te bewonderen, te fotograferen en te bestuderen. Zij die de 3 LK in 1966 te Well bezochten hebben van de dia-lezing van de Fons en de Flor ongetwijfeld genoten.

In de verzameling van de heer Govaert troffen wij meerdere planten aan, die hij, na ze eerst in Mexico op de vindplaats te hebben gefotografeerd, mee heeft gebracht.
Dergelijke planten zijn uiteraard pronkstukken uit zijn verzameling. Doordat hij goede contacten heeft in vele landen, is hij steeds in het bezit van de laatste ontdekkingen en de zeldzaamste soorten. Telkens als hij een nieuwe plant heeft bekomen wordt deze door hem vermeerderd en verspreid.
De Fons houdt zich niet alleen bezig met het verzamelen. Hij maakt vael studie van cactussen en succulenten. In zijn woning zagen wij meerdere studieboeken in verschillende talen. Hij is lid van landelijke cactusverenigingen over de gehele wereld. Wij troffen cactus-tijdschriften aan uit Oost- en West-Duitsland, Mexico enz.
Onder het genot van de voor onze zuiderburen gebruikelijke „pint" zaten wij in gezelschap van de hartelijke en zeer gastvrije mevrouw Govaert nog wat na te praten over cactussen en alles wat daarmede verband houdt.
De heer Govaert merkte daarbij o.i. nog terecht op dat bij veel cactusliefhebbers te weinig aandacht wordt geschonken aan de cultuur en dat ook de liefhebber moet trachten meer op wetenschappelijke basis te werken.
Vervolgens bracht de heer Govaert ons te omstreeks 16.30 uur naar de volgende liefhebber genaamd Schuermans.
Deze liefhebber zullen wij binnenkort in dit blad aan u voorstellen.

Verslag van de algemene ledenvergadering

gehouden op 18 mei 1968 te Delfzijl

Om 1.50 uur heet de heer A. Koops, voorzitter van de afdeling Delfzijl, de aanwezigen welkom en geeft daarna het woord aan de heer Bruggen, burgemeester van Delfzijl. Deze geeft een kort overzicht van de groei van zijn stad, waarna hem door de heer Koops een grote schaal cactussen wordt aangeboden.
Hierna opent de voorzitter, de heer A. F. H. Buining, de vergadering. Het doet hem genoegen zijn laatste vergadering in Delfzijl te houden en hij complimenteert de afdeling met de tentoonstelling.
De notulen van de algemene ledenvergadering van 20 mei 1967 worden gearresteerd met dank aan de samenstelster, mevrouw J. Grullemans-van Berghem.
Vervolgens leest mevrouw Grullemans het jaarverslag voor. De voorzitter brengt hulde aan de secretaresse voor het vele werk, dat zij ook ditmaal weer voor Succulenta heeft verzet.
De kascontrolecommissie uit de afdeling Rotterdam heeft in een brief haar verwondering erover uitgesproken, dat h.b.leden geen reiskostenvergoeding genieten. Zij stelt een verhoging van de contributie met *f* 2,50 voor en vergoeding van reiskosten voor h.b.leden. De voorzitter meent, dat de commissie te ver is gegaan inzake beleidskwesties. De heer Bravenboer deelt mede, dat de afdeling Rotterdam geheel achter dit voorstel staat.
De heer H. Hellendoorn geeft vervolgens een toelichting op het financiële beleid. Hij deelt mede, dat, wat de voorlopige raming 1968 aangaat, deze waarschijnlijk nadelig zal zijn. Het maandblad wordt duurder (per lid kost het

reeds meer dan de contributie); de opbrengst van de advertenties is nihil terwijl de kosten zullen stijgen.
De inning van de contributies is nog niet geheel naar wens verlopen. Alle achterstallige contributies zijn geïnd.
Als geldbelegging heeft hij drie obligaties Bank Nederlandse Gemeenten gekocht.
Op een vraag van de heer de Gast, of de afdelingen kunnen helpen om tot een betere inning van de contributies te komen, antwoordt de heer Hellendoorn liever geen hulp te willen ontvangen. De afdelingen krijgen bericht indien leden niet betalen.
De vergadering verleent de algemeen penningmeester décharge.
De heer Bravenboer wil nog graag weten of het Clichéfonds ook is gecontroleerd, hetgeen door de heer Hellendoorn wordt beaamd.
Met de begroting over 1968 gaan de aanwezigen accoord, waarbij er nogmaals op gewezen wordt dat de kosten voor het maandblad waarschijnlijk hoger zullen worden.
Hierna volgt een bespreking van de contributie.
In verband met het feit, dat de contributie reeds lager is dan de kosten van het maandblad en gezien het voorstel tot reiskostenvergoeding voor h.b.leden, meent het hoofdbestuur dat contributieverhoging noodzakelijk is. De afdeling Utrecht heeft in een schrijven d.d. 14 mei gevraagd de contributie niet te verhogen doch het maandblad te wijzigen in een 2-maandelijks- c.q. een kwartaalblad. Dit zou echter nauwelijks kostenbesparingen met zich mede brengen.
Het hoofdbestuur stelt voor de contributie voor 1969 voor Nederland en België te verhogen tot *f* 12,50 en voor het buitenland te laten op *f* 15,—. Dat de buitenlandse contributie niet wordt verhoogd komt voort uit het feit, dat, volgens mevrouw Grullemans, er ernstige klachten zijn binnengekomen over de hoge contributie. Ook zijn er al enige bedankjes geweest. Hoewel de bank-onkosten van het contributie-bedrag afgaan, is verhoging toch niet gewenst.
De aanwezigen gaan unaniem accoord met de voorgestelde contributieverhoging.
Naar aanleiding van een voorstel van de afdeling Noord-Limburg om contact te zoeken met zustervereniging, teneinde gemakkelijker toestemming te verkrijgen van Gemeente of woningbouwverenigingen voor het plaatsen van een liefhebberskas, deelt de voorzitter mede, dat elk geval incidenteel dient te worden bekeken.
Met de oprichting van de afdeling Zeelang gaat de vergadering accoord.
Vervolgens komt aan de orde de benoeming van een nieuwe voorzitter. Op de laatste h.b.vergadering, waar deze zaak uitvoerig is besproken, heeft de afdeling Gorinchem haar voorstel ingetrokken. De heer Buining memoreert heel in het kort hoe het bestuur is gegroeid. Bij de fusie op 28.12.1947 tussen „Succulenta" en „Cactussen en Vetplanten" werden de taken verdeeld. Het secretariaat b.v. bestond uit twee personen, één uit elke vereniging.
Het voorstel van het hoofdbestuur luidt: Ir. A. F. H. Blaauw te benoemen tot voorzitter en de heer J. A. Janse tot vice-voorzitter. De aanwezigen gaan unaniem accoord met de benoeming van de heer Blaauw. De afdeling Rotterdam is echter tegen de benoeming van de heer Janse.
Als algemeen secretaresse wordt benoemd mevrouw E. A. M. Verduin-de

Bruyn, als 2e secretaris de heer J. de Gast. De periodiek aftredende hoofdbestuursleden worden bij acclamatie herkozen. Als vertegenwoordiger van de afdeling Rijn- en Delfland in het h.b. wordt de heer J. Algra benoemd.
De voorzitter dankt Dr. van Beek voor diens werk als vice-voorzitter.
Daarna spreekt de heer Buining een woord van dank tot mevrouw Grullemans voor de lange jaren van samenwerking, n.l. vanaf 28 december 1947. Als erkentelijkheid voor het vele werk dat zij voor de vereniging heeft verricht, overhandigt hij haar een boekenbon.
Dr. van Beek dankt de heer Buining voor al hetgeen hij als voorzitter gedurende 21 jaar voor Succulenta heeft gedaan. Hij stelt voor de heer Buining te benoemen tot ere-voorzitter en ere-lid, waarmee de vergadering eenstemmig accoord gaat.
Als uiting van dank overhandigt Dr. van Beek namens Succulenta aan de heer Buining een „naamdrukmachine". Mevrouw Buining worden bloemen aangeboden.
De heer Buining is zeer erkentelijk voor deze hulde. Hij heeft het voorzitterschap altijd met genoegen bekleed. Hierna deelt hij mede, dat het hoofdbestuur mevrouw Grullemans voordraagt als ere-lid, met welk voorstel de vergadering unaniem accoord gaat.
Het Rotterdamse voorstel de heer de Slegte te benoemen tot ere-lid wordt met algemene stemmen aanvaard.
De afdeling Amsterdam wordt aangezocht een kascontrolecommissie samen te stellen.
De aanwezigen besluiten de volgende algemene vergadering in Den Haag te houden.
Bij de bespreking van het maandblad memoreert de voorzitter het feit, dat Dr. Boom per 1 januari j.l. is afgetreden als redacteur. Hij verzoekt de heer Ruysch namens de vereniging Dr. Boom te danken voor het vele werk dat deze als redacteur heeft verricht.
De heer Ruysch wordt lof toegezwaaid voor zijn vele werk ten behoeve van het Clichéfonds. Als uiting van dank overhandigt de voorzitter hem een envedoppe met inhoud.
De heer Sterk, de huidige redacteur, begint met te constateren dat er een chronisch gebrek is aan copy ! Tot zijn spijt heeft hij ook nooit reacties gekregen op zijn verzoek het maandblad in de afdelingen te bespreken. Hij zou graag willen vernemen wat de leden wensen. Bijdragen in de vorm van artikelen, veel vragen (vragenrubriek), reacties op artikelen en vooral suggesties zijn zeer welkom. Het is een blad **van** de leden, aldus de redacteur.
De heer Blaauw zou willen inhaken op de acties „Kind en Dier" van DE KON. NED. VER. AVICULTURA en het winnen van de jeugd entameren. De voorzitter wijst op de bestaande mogelijkheid van jeugdabonnementen, waarvan echter weinig gebruik wordt gemaakt.
De heer Horlings deelt mede, dat de afdeling Delfzijl de scholen heeft uitgenodigd voor een bezoek aan de tentoonstelling. De kinderen waren enthousiast en nu zijn de ouders aanwezig.
De heer Blaauw informeert verder of het zin heeft speciale artikelen voor de jeugd in Succulenta op te nemen. Volgens de heer Sterk is dit niet nodig. Men moet de afdelingen stimuleren.
De heer Van Os wijst op de mogelijkheid de onderwijzeressen van de drie landbouwhuishoudscholen enthousiast te maken voor onze liefhebberij en

op die wijze de jeugd te bereiken. De heer Sterk merkt nog op, dat steeds dezelfde onderwerpen ter sprake komen. Over oude geslachten is niet veel bekend, de beschrijvingen zijn veelal slecht. De voorzitter ziet hierin een mogelijkheid voor amateurs om oude planten weer op te snorren en via literatuur kennis op te doen. Hij wenst de nieuwe redacteur sterkte.
In de rondvraag deelt de heer de Gast mede, dat de 3-landen-conferentie gehouden zal worden op 21 en 22 september a.s., ergens in België.
De heer Sterk is van oordeel dat vooral bij de verspreide leden veel verloop is. Zou het niet mogelijk zijn te trachten de „witte" plekken op de kaart weg te werken door het oprichten van nieuwe afdelingen? zo vraagt hij. De heer Buining ziet dit als een kwestie van plaatselijke initiatieven. Een afdeling staat of valt vaak met één persoon.
Dr. van Beek informeert of men leden zou kunnen aanschrijven met de mededeling, dat er nog meer leden in hun buurt wonen. De voorzitter voelt meer voor incidenteel handelen.
De heer Bravenboer ziet in lange afstanden niet zo'n bezwaar. De afdeling Rotterdam b.v. is zeer groot, waardoor de reistijd vaak lang is. Naar zijn oordeel is in het verleden door het hoofdbestuur te weinig gedaan om het ontstaan van afdelingen te stimuleren. De heer Hellendoorn onderschrijft het standpunt van de heer Bravenboer doch is van mening, dat deze zaak eerst binnenskamers moet worden behandeld, waarmede de heer Buining instemt.
De heer Slikkerveer tenslotte zou gaarne vernemen wie verspreide leden zijn. Is het opnemen van een ledenlijst in de jaargang mogelijk? De voorzitter merkt op dat de mutaties zeer snel gaan. Het maken van een lijst is te kostbaar en kan ook niet in het maandblad worden opgenomen. Men zal deze zaak in het hoofdbestuur bespreken.
Op een vraag van de heer Sterk naar de vraag- en aanbodrubriek, antwoord de voorzitter dat het hoofdbestuur heeft besloten, bij wijze van proef, per lid 1 x per jaar een gratis advertentie op te nemen voor een aanbieding van plantenverkoop. Mevrouw Grullemans wijst er nog op, dat in het verleden vaak „lijsten" werden aangeboden; dat kan uiteraard niet, slechts een kleine advertentie is toegestaan.
Bij de sluiting van de vergadering maakt de voorzitter eerst zijn excuses aan de heer en mevrouw Oetken uit Duitsland, dat hij hen niet eerder welkom heeft geheten. Ook verwelkomt hij de heer Noteboom uit Voorburg, een der oudste leden van Succulenta.
Hierna overhandigt hij de voorzittershamer aan de nieuwe voorzitter, de heer Blaauw. Deze hamer is de heer Buining cadeau gedaan door de afdeling Amsterdam in 1949 ter gelegenheid van het 30-jarig bestaan van Succulenta. Hij wenst zijn opvolger veel succes in diens nieuwe functie.
De heer Blaauw spreekt hierna de hoop uit, dat de heer Buining nog vele malen de vergaderingen zal bijwonen. Het vele werk, dat de heer Buining voor Succulenta heeft verzet is verbazingwekkend. Hij dankt de heer Buining voor alles wat deze voor Succulenta heeft gedaan, mevrouw Grullemans voor het vele werk ten behoeve van de vereniging verricht en de afdeling Delfzijl voor de organisatie en de ontvangst.
Met een „Goede reis, heer Buining" wordt de vergadering om half vijf gesloten.

E. A. M. Verduin-de Bruyn
Secretaresse Succulenta.

Van de redactie

Reeds enkele keren heb ik in dit maandblad gevraagd, mij uw wensen, opmerkingen en suggesties te schrijven. Uit de brieven die ik tot nu toe kreeg komen enkele wensen duidelijk naar voren.
De beginners en degenen die (nog) geen kasje bezitten vinden dikwijls niet in het blad, wat zij ervan verwachten. Dit komt voor een deel doordat degenen die nogal eens wat schrijven, meestal ervaren liefhebbers zijn die meer ervaring hebben met het kweken in de kas dan in de kamer.
Als degenen die reeds jaren met succes succulenten in de kamer kweken niet zo bescheiden waren en van hun ervaring eens wat meer vertelden in Succulenta, zou dit mogelijk heel waardevolle stukjes opleveren. Als het u lukt in de kamer goed groeiende en bloeiende planten te kweken, maak er dan eens een foto van en schrijf er eens over.
Ook komt zo nu en dan de opmerking dat er zo zelden eens een geestig stukje in staat. Misschien zijn de meeste succulentenliefhebbers zeer serieuze lieden als het hun liefheberij betreft. Mogelijk zijn er onder de leden toch ook wel die met een aardige geestige tekening daar iets aan kunnen doen.
Een lezer schreef of het niet mogelijk was gekleurde afbeeldingen op te nemen. Daar de prijsverhoging die dit zou meebrengen door de kleine oplage van het blad nogal veel zou zijn verwacht ik niet dat aan deze wens voorlopig kan worden voldaan. Met een duizendtal leden meer zou het misschien wel kunnen.
Het blijkt ook dat veel lezers graag afbeeldingen en korte beschijvingen van reeds lang bekende planten in het blad zien. Ook is gevraagd om determineertabellen voor bepaalde geslachten. De meeste bestaande tabellen vallen nogal tegen, soms zijn ze zelfs volkomen onbruikbaar. Het maken van dergelijke tabellen, liefst met afbeeldingen is dan ook een zeer tijdrovende bezigheid.
Ook is gevraagd naar het opnemen van gegevens over nieuwe beschrijvingen in andere tijdschriften. Ik zal binnenkort een overzicht over de belangrijkste stukken in buitenlandse tijdschriften, voor zover ik erover beschik, in dit blad opnemen.
Enkele leden hebben gevraagd een inhoud van ieder nummer te plaatsen met de adressen van de schrijvers. Ik wil dit graag doen. Sommige schrijvres die hun adres onder hun artikel plaatsen klagen dat ze van de lezers nooit iets horen. Als u ervaringen hebt opgedaan waardoor u het niet met de schrijver eens bent, of die deze nog kunnen aanvullen schrijft u dan gerust. We kunnen er dan in een volgend nummer nog eens op terugkomen, door uitwisseling van ervaringen of discussie over een of ander onderwerp wordt het tijdschrift alleen interesanter.

Voorzitter: Ir. A. F. H. BLAAUW, Bredaseweg 54, Rijsbergen N.Br.
Secretaresse: Mevrouw E. A. M. VERDUIN-DE BRUYN, Koningsweg 2, Beekbergen, Telefoon 05766—1840.
2de Secretaris: J. DE GAST, Graaf Gerhardstraat 10, Venlo.
Penningmeester: H. G. HELLENDOORN, Doornstraat 172 a, Scheveningen, Postrekening 68 05 9€ of rekening 325, Raiffeisenbank, Keizerstraat 122 Scheveningen.
Redacteur: W. STERK, Wevestraat 89, Stiphout (post Helmond), Telefoon 04920—23903.
Bibliothecaresse: Mevrouw H. VRIESENDORP VAN AALDEREN, Ligusterlaan 2, Oostvoorne.

Het lidmaatschap kost voor de leden in Nederland en België *f* 10,— en voor leden in het buitenland *f* 15,— per jaar met g r a t i s maandblad „Succulenta".

Kopij moet uiterlijk de 18de van de maand in het bezit van de redacteur zijn.

3 LK 1968 in Houthalen

Voor degenen, die zich nog niet als deelnemer aangemeld hebben, omdat zij niet beschikken over een vervoermiddel, is er een prettige mededeling.
Van 9.30 uur tot en met 19.30 uur vertrekt elke twee uur een autobus van Station Eindhoven naar Neerpelt. Daar kunt u overstappen op de bus richting Hasselt en uitstappen in Houthalen. Als u op 21 september a.s. gebruik maakt van de bus, die om 13.30 uur uit Eindhoven vertrekt en hiervan uiterlijk 7 september mededeling doet, zult u aan de halte in Houthalen afgehaald worden.
Iedere liefhebber is nu dus in de gelegenheid de 3 LK bij te wonen. Zie voor alle bijzonderheden omtrent de inschrijving het Succulentanummer van juli j.l.
Voor alle gewenste inlichtingen: J. de Gast, Graaf Gerhardstraat 10, Venlo, tel. 04700—17535.

NIEUWE LEDEN:

Mevr. C. Wisse, Brouwerijstraat 8, Koudekerke Zld.
A. G. Vlasblom, Zandweg 4, Wemeldinge.
C. M. Thysen, Ruyllaan 23, Grave.
A. van Lee, Chrispijnenstraat 61, Waalwijk.
F. J. van Assen, Derde Zeine 1, Waalwijk.
A. L. Vister, Haven 20A, Leiden.
B. A. Jannen, Kinkerstraat 30, Amsterdam.
J. M. Schmidt, Hoplaan 21, Eindhoven.
K. Slager, Asingastraat 17, Groningen.
Mevr. E. Heukeshoven, Hoekenes 39 IV, Amsterdam-W.
F. Caris, Oudenbosscheweg 6, Oudenbosch.
J. C. Dubbeld, Kerkweg 12, Schiedam-Kethel.
J. Jonker, Hovendaal 15, Rotterdam-24.
A. P. van Hoften, P. J. Troelstralaan 67, Zaandam.
Th. G. van Berlo, Lijsterlaan 47, Beek en Donk.
J. F. M. Borst, Magisterstraat 72, Veldhoven.

Fa. Gebroeders van Straalen
Utrecht, Daalseweg 140. Tel. 030-441578
Uitgebreid sortiment cactussen waaronder diverse soorten entstammen. Aan verzamelaars kan i.v.m. tekort aan personeel uitsluitend worden geleverd op de kwekerij. Zondags **gesloten.**

Succulenten-kwekerij
H. van Donkelaar
Werkendam Tel. 01835-430
Vraagt sortiments- en zaadlijst
Nieuwe inmporten aangekomen
Zondags gesloten

CACTUSKWEKERIJ
A. N. BULTHUIS & CO. C.V.
PROVINCIALEWEG OOST 8, COTHEN (U.)
TELEFOON 03436-267
Uitgebreid sortiment vetplanten en cactussen, speciaal **mammillaria's**
Sortimentslijst op aanvrage

WAT BETEKENT DIE NAAM
DOOR L. C. KOREVAAR
132 pag. met plm. 4000 verklaringen van de botanische namen van succulenten
Het boek wordt U toegezonden na ontvangst van *f* 3,50 per postwissel of storting op postrekening 70806 t.n.v. Mevr. E. A. M. Verduyn-deBruyn, Koningsweg 2, Beekbergen.